

בעזרת השם יתברך

ספר
שמלה חדשה
עם פי' מטה אשר

דפוס ישן
על שחיטה וטריפות

חודש מנחם אב שנת תשמ"ה לפ"ק

ברוקלין נוא יארק

(ז) כבר נתבאר לעיל בענין י"א שמי שצריך לברך שנית על השחיטה תדיר לא כבה הראשונה וברך ויכבה ואחר כך בשחיטת יכבה בלא ברכה על ספך ברכת הכבוד הראשונה שהרי הובאו החדישים קודם ברכת הכבוד אבל אם הובאו בין הברכה לכבוד בזה יש להסתפק אם יברך על הכבוד ב"י בין שבשעת הברכה לא היה לפניו י"ג דאם נתחייב בברכת שחיטה שנית מטעם נמלך שאחר שהובאו נמלך לשחטן ומעיקרא היה דעתו בפי' בשעת ברכת השחיטה שלא לשחט עד איך מסתמא גם ברכת הכבוד בדעתו הראשונה היתה הצורך לברך שנית על הכבוד אבל אם לא נמלך רק נתחייב בברכת שחיטה מחמת מטעם שהובא מן אחר יש לו להסבה דעתו אחר כבר הראשונה קודם שיברך לשחטן ואז יברך גם אכסו שנית אם א"א להסבה יכבה בלא ברכה אבל אם הובאו קודם ברכת הכבוד נמלך או לשחטן שצריך לברך שנית על השחיטה שאחר כבר הראשונה וקודם שגמר לשחט כל מה שהובא הובאו עוד לשחטן אפי' מן אחר ושחט אותם בלא ברכה כמיש לעיל בענין פ"ז או איצ' לברך על כיסוס דב"י שלא נברך הרי הוא קביל לשחט ולבסות:

(ח) כבר נתבאר בענין י"א וי"ב שאין הכבוד הפסק בין השחיטות ולכן אם שחט היה או עוף ודעתו לשחט עד הסבה ויכבה קודם ששחט עוד איצ' לברך אחר כך על השחיטה שהרי בשעת ברכת ראשונה תכסין לשחט גם את אלו ולענין כבוד האחרונים אם שכתיו היתה שבשעת ברכה סבור היה שאין כאן עוד לשחט א"כ יש לחלק דאם שחט אח"כ מן אחר צורך לברך על הכבוד ואם אותו מן אן לברך כמביא' לעיל (כו) בענין י"ד (לכ"ס ופ"ח) ואם היתה שכתיו סבור שהיה הוא שיכבה מיד אחר הראשונה האחרות כ"א אחר השחיטה או שיכבה בלא כונה בלא יכבה אח"כ בלא ברכה אבל אם היה סבור שצריך לבסות כ"א בברכה בפע' יש פוסקים שמברך אח"כ אבל אני הוזהר שלא יברך שאע"פ שברכתו הראשונה לא היה כ"א לפסוק אמת בין שדע שיכבה עד זה אחר זה ילזה נתכין כהתחלתו במצות כבוד מה לע' ולפעולו כבר נפטר ממילא:

ב. מקום השחיטה בעצמא ובי די סע' :

(א) שחיטה מן הצמאר ובסימנים (א) הל"ס לא כל מקום בסימנים הוא מקום שחיטה רק נוסף למטה הנקובות כמו שיתבאר בסוד ולפי' שאין אני

מטה אשר

שזכה לפניו ולמה יברך על סלחהו (ב"י) בענין היה דסיבה שגרוס ברכה שאלו אין להסיד וגם כלן אלס יסיד יגרוס ברכה שאלו על השחיטה כי על השחיטה אין טוס ספק ול"ס כ"א י"כ אחר כחיטת כלהטוים קודם הכבוד שאלו יש ספק גם על השחיטה יסיד ויברך על השחיטה ועל הכבוד (לו"כ):

(א) ה"ל"ב. (מטה מסיני למניח והולך דף כ"ה). רבי אומר חבתה כאלה נתיקת מלמד שנטווס מטה על הוטט ועל הקטס ועל רוב אלה כסוף ועל רוב טוים כנסתה בקאים

בקאים לעמוד על סוף מרתן ראוי לכתחלה לשחוט (ב) באמצע הצואר לארבע
 בן בבהמה ובין בחדה תוף יש נהגין לכפוץ אותן הבהמה או החיה (ג) לנגד
 הצואר ובמקום סיומו שם שוחטין ובמקום שנהגו בן אף לכבול מנהגן:
 (ב) מקום השחיטה ידועד בבהמה חיה תוף היא בקנה משיפור טובע ולמטה
 פי שלמעלה בקנה יש (ד) טבעת גדולה ולמעלה ממנו שני גרגרים בעין
 (ה) היטין ובסוף החיטין למעלה מתחיל הקנה לשפע ולהתקצר ככובע על
 הראש ואם שחט השאיר משהו מהחיטין ולמעלה דרי הוא למטה מהשיפור
 ואם לא השאיר כלום היג מהשיפור ולמעלה ופכול משום הגרמה היבא (ו)
 דליכא הימ יש לאסור היבא דשחט למעלה מטבעת הגדולה אפי' שלא נגע
 בחיטין שחטם בן החיטין ובין הטבעת אבל שחט בתוך הטבעת אפי' לא
 ושאיר כיא מלא חוט למעלה עי' כולו כשרה וגל ראם שחט בתוך החיטין

מטה אשר

ופירשו מדכחי כאשר לוחך למד שנתפרסה לו נעים דריקו לזה לו נכתב:
 (ב) באמצע הוואר, רבינו סתם בן אליכא דהרמיח שכתב נסעיף כי לכתחלה
 לרדן לשחוט באמצע הוואר, ורקשה ארמיח לרעיל מיניס נסעיף אי כחז לכתחלה
 ישפוט למטה מטבעת הגדולה ותירן לזוהו לנקיחין אכל לשחט נקיחין כמונו היזם
 לרדן לשחוט באמצע הוואר עיי' בתרש סיק כי, והעולם איך נוטגין בן רק מרמיחין
 היטע מטבעת הגדולה ובוחטין לכתחלה שלא באמצע הוואר, ואי משום הרמיח
 דסעיף כי כבר תירן נפרמיג דהגיה ראשונה מיירי כנח לשחוט כלפי הראש ישחוט
 לכתחלה למטה מטבעת ובהגיה כי מיירי כנח לשחוט כלפי הנוף ירחיק לכתחלה
 עד אמצע הוואר, וכן מדריק למטיין נרמיח: (ג) לצד הוואר, פי שכוספין החוון
 חאלכסן לנד הנוף ובמקום שמיניס ראש חוון נכתבה הוואר אלל הסימיניס הוא
 מקום שהיטע (זכה שמואל), ובינין זה הוא רק משום הוועי שטם והאי כבר כלה
 התוריקן וכן משמע נרמיח וכלנריכ וכתרש סיק הי (ד) טבעת גדולה, ונקרחת
 גדולה לפי ככל העצמות אינם מוכנים כל עינול הקנה נכתבה משאיכ זו וגם
 הוא רחבה מיתר העצמות ועוד הולכת ומתרחבת לנד הוטע והמפרקת ומתחברת
 שם עם השיפור כובע שהוא עכס החוסי וכו' הם ההיטין והוא גיכ ענול כמו
 טבעת אכל אינו ככלל טבעת עליונה ורובו נפרד ממנה רק שמתחבר עמה נכשר
 הקנה, ובפוף אינו יכיר איזהו טבעת הגדולה כי כל העצמות הם שלמים ומקיפיים
 הקנה רק אחר הטבעת העליונה ים עוד איזה טבעות וסס אינם שלמים ואחת
 קלרה מתחברת מהמת שהשיפור כובע מחובר להם נשיפוע וכנגד הטבעת העליונה
 ים כמו פרחים וכבי בית יחיק סי יני קורה לזה נפרשטייל ונראה היטע כשהופך
 פנימות הוטע לנד חוק, ועיין בציורים נבויי הכי אזה אי ואזה כי: (ה) חיטין,
 (זיד אחר הסייה ריל גרנירי הפסו) עיין היטין הללו אינו נקיחין וחספשו
 ומקרטו התקדים נקיחין והמרו שלה הניטע עד תכליתן (כנסיי פרמיג פרי תאר),
 וכדפי' ומכיון ביארו עיין החיטין אכל אינו נפקוחא לרדן כדלקמן בזהו לסמוך:
 (ז) דליכא הימ והאי אוכרין איך נדליכא הימ וכי' חס שחט בחיטין, ואין אנו
 מתירין רק כשיייר מנה חוט לנטעלה על פני כל הטבעת הגדולה אכל חס שחט

וכאטק קט הפוסקין ל' פנין פוסקין דאמרן ז' הוואר אפי' וז' קיא כן קאל ק'

שמלה סימן כד' חדשה

לדי דרסה רק חזיק אותו (ח) בקרא ובדעבד אין לחוש אם כד' לו שלא
 (ט) דרס ובמדינת אלו נהנו להחזיר דעבד גם כהא ואולי הקדמונים בקעה
 מצאו ונדרו נדר ומים בהם יש להקל אפי' במדינת אלו:

(ט) הדרה כצד ששוחטו ממנה בחולדה וי שמכסה עצמה וכן שהכניס הסכין
 תחת (שיך) הסימנים ושהתן כמטה למעלה וכן שהכניס הסכין תחת פי
 א ושהט העלין ממטה למעלה והתחתק בהלכתו אפי' שהט התחתק תחת
 הראשקו בהלכתו הוציא הסכין ושהט אחז העלין בהלכתו כל אפי' נבילה דאוי:

(י) ואם החליד תחת העור או תחת צמר (י) מסוכך או מטלית המדוכב בשעה
 על הצואר או קטור או כרדך על הצואר או (תוס' בשם רת ד"ה) שתחב
 הסכין תחת מיעוט פי ושהט הסימנים כדרך אפי' שאין עוד למעלה או שהט
 מיעוט קמא דהט בחלדה הויתו שתחב הסכין תחתו ושהט מיעוטו מלמטה
 למעלה הוציא הסכין ושהט השאר כדרכו או שהט מיעוטו מלמעלה רק שתחב
 תחת העור או שהט רוב פי א' בהמה כדי להחליד תחת מיעוט הנשאר
 ושהט השני כל אלה הם ספק נבילה:

(יא) נהנו במדיט אפי' לפסול כל חלדה אפילו (יא) במיעוט קמא דקנה ובמיעוט
 בתרא הסימנים ואן לפנית ובמדינת דלא נהג הרין כמו בדרסה פי
 סעף ו' ואם מטלית פרום על ציאה לפי שעה בוק טבא לשחוט ונפל סלית
 ממנו על מקום השחיטה יכרומה יש ליהר (יב) לכתולה ובדעבד כשר:

מטה אשר

דרסה ולא חלדה, משום דאפשר כשוחט שלא כנגד האלצה ולה שיך רק דרסה
 (דק): (ח) בקרא, ושהחטים האוחזים סוף הסכין פס הקחא כדס מחטש פיקור
 כעוקן התחתק יחזיקו הסכין כהקחא והלצפותיהם כאלכסן מנד אלכז כחזון שלא
 יכאל על הסכין גלוס (ומח'), ואלכסן לאו הקה אלא שלא יהיו ראשי הלצפותיו
 שמתחיק כהס אלכז קרובים אלו וזהר מהלמנעית הלצפותיו לכל כלי הכי ראשי
 הלצפותיו מפכין הסכין שלא יעבור זהר: (ט) דרסה, ועין לעיל סימן א' סעף
 ליו דשוחט בשעה שכרותו ניכ' אכור מעטס דרסה, וכפי' מה סעף ו' דהנשכתכרים
 אפילו שלא בשעה שכרותו ניכ' אכור מעטס דרסה, ועוד כפי' ו' סעף ו' דאס
 הפכיר האור על חוד הסכין כהכמה אכורה מיעוט דרסה ואף כעוף להחלה לא.
 זקן מופלג לא ישחוט וכן מי שדיו מרתחים מפני שיכול לנח ליד ספי' או דרסה
 וכי פרתיג דלכתחלה אין לשחוט כשייכס וכיכ כפחד יתק מיעוט שאינו יכול להוליך
 ולכניה מיושב כמו מעומד ועוד דחיים על כנריו דהס יתז דסס אינו יכול לירחט
 לאחוריו ויכא ליד ספי' או דרסה) ובדעבד יש להקל אס יודע שלה דרס (תרוז)
 ובפני דיו מרתחן כהז כדכרי חיים שיש לנכות פי' כוב מלא נים אכל כשרת
 מהרי"א פי' מיה כהז דעין לא הו' מרתה ור"ח' משרע יוד' פי' קליב סיב דאס
 אוחז כלי באור פי' מנהנה, וכהז דסעיקר שאינו מרתה כעט כדיקח הסכין
 ובשעה שחוט: (י) המסוכך, מיה כנמרה ואורחא דמילתא נקט כאלו אינו יכול
 להפרידו ומכניס הסכין תחתה (תרו"ש), ועין לקמן סעף י"ב: (יא) במיעוט קמא,
 וכחפס הקנס לנדו בידו מנולר כשפי' שיך פי' דמותר כהפי' כדאיך: (יב) לכתחלה

(כ) כבשים שהם צמר מנדל בעיראק אף על פי שאינם מסוככים וכן עופות
 (כ) שניצתן גדול בעיראק יש למרטן קדם שחיטה (מירכ"ב) ולא (יד)
 הוסיף לצער בה ולא יבדוק על הכרמל לבאן ולבאן במקום שחיטה שאם
 יבאו על הסבן בשעת שחיטה נ"ל לאסור דעבד. ואם שחט ביום (טו) עין
 איה כי הציח סעף יב ר"ג :

(ג) כשארם שחט הם על העיר שלא יעשה בו קרע גדול ושחט בראש
 הסבן וכמצא קצת מקום השחיטה מכוסה היו פסילה ומה נראה דבני שהא
 כל מקום השחיטה הסבן שנגדו מיליה ולכן צריך לזהר (ראב"ק) לישול
 החבל מצוואר הבמה שלא יבא קצת ממנו נגד הסבן במקום שחיטה וכן
 שלא מצונו שיעור לדבר נ"ל דיש לאסור אפי' אם חוד השערה כסה קצת
 מהסבן במקום שחיטה ולכן יש לזהר כשצריך לברך מטלית על הסבן
 כמבואר סי' ו' סעף ג' שלא הוא כדרך צד העב והסבן יותר מצד החוד
 דשטא יתחוש בהחוד במקום שנגדו כדרך למעלה וכן דאנו מהסבן ה"ל
 כסור. וכן במקום שחיטה אכ"ל אם שחט בדרבו באמצע הסבן אף על פי
 שראש הסבן שלא במקום שחיטה נכסה מהעיר וכדומה יש לזהר לפתחלה
 אכ"ל (טז) בדעבד כשר :

(ד) הרבה מצד בוק שחט בסימנים שלא במקום שחיטה ונ"ל סי' כ"ב ותבאר
 מקומן על נפק. ואם שחט קצת בהגדמה השאר במקומו מנגד מדנית
 אלו סימנים אסורה בין במעיים קמא בין במעיים בתרא ופי' באמצע בין בקנה
 בין בחוטם ואין לישנית ודנו כמו בדרשה בסעף ו' רק דבא חסיר הרמה

מטה אשר

להם לדעת הרמב"ם דלושר אפילו כפורם עליהו כרנפ: (י) שניצתן גדול קרעלין
 כנזאר הינדיק חקן של תרנגולין וכן נלפקליך של עוים זהר לתוספן כידו כשפת
 שחיטה שלא יבאו על הסבן ויאסור וזנה שמואל: (יד) לצער ביתו והפי' דלפניה
 דאורייתה תי' לנורך אכילת שרי (להם המודות) וכשאלן מתבוק לזרע שרי (שפ"ד),
 ומשרה נמי יש היתר למרוט הנוגות כפופות תיקף אחר השחיטה (ד"ק) וכן נודע
 לנו ע"י יסודי חלמת הנחוח כסיות השחיטה הקלס שנמיתות האחרות אחר כי
 היא המניחה תומי' אה הכפיה לדי שעמוס ואיבוד הפשתנות ותאכד בינתה
 ואחרי אשר בינת הכפיה תתסתר הלה היא אינה מרגשת כל מאוס והחלמלס
 והפרכוס אינם הלה יסורים למראית עין (ויש חוקת הזנחה) אבל אין למרוט נוטות
 מאוחות חיות אשפי' שורך לנורך כתיבה (בי"ה) אבל כהא לה כפיר סכדי קלת
 שוחטים שכלשר תופסין העוף לשחיטה שזו אינם מרשים ידסה ממנו עד לאחר
 גמר המעיטה ואינם מניחים הים לזאת ופיין כשריה שס ארי' שפקס השואל
 עין והוא השיב להחיר מדינה אבל הוא הסניג השוחטים לאחז העוף ככנפי' והעוף
 תולה ומורטים בן ע"ה, וכל פרוס יפשה נדעת: (טז) עין אריה. עיין להלן כדרי'
 שחיטה בירט: (טז) בדעבד כשר, ולכן מותר לטיל כשימון ו' לכרוך מטלית אף
 דמכוסה הסבן בלא במקום שחיטה משום דהתם מיירי כשעת הדמק וכדעבד דמי
 (תכ"ט): (יז) הרמה. פי' הכרע שמכריע ידו לזאת ממקום הכשר כמו סי' שוקל

שמלה סימן בר חרשה

הוא מבוא שלא ימשכו אילך ואילך בחוקה ויבואו (לם) לדי עיקור:
 (כ) (רר) ברני שהי בשם תשרי תהי) מבח (מ) השחט בשכר אדם שהוא
 אומן וקלקל השחיטה באחת מהחומרות דנהי השחט אף על פי
 שמדאורייתא הותר נמור מימ כיון שמפורש בשחיטות לאסור (מא) חייב לשלם:

כה. שצריך לברוק אחר שחיטה וכו' ה' פ"י:

(א) השחט צריך שיברוק בסימנים אחר שחיטה אם נשחט חזן או (א)
 שראה בשעת שחיטה שהם שחוטין חזן וא"צ (פ"ז) למשמש ביד לדרניש
 ע"י משמש שיש רוב ועמי. סי' א' סעיף ל"ה (שך ופיח) גם צריך לברוק
 אם לא (ב) נעקרו הסי'. ונהי שתוקף אגודל על השישי כובע ומתך החזק

מ פ ה א ש ר

העור מפל המפרקת אולי אין חשש כזה ולי' : (לם) לדי עיקור, ניכ רל שיח
 נקדעין נמקום שחטו, ואם רל שיעקרו ממקום חיבורן קודם ששחטו או אפשר
 דנדיעבד מהכי נדיקה נמקום חיבורן לראות אם הן מעורין כדינו ועיין לעיל אות
 כי' : יש לנעור כשהחטים בר אחוה שאין אחוה אותה כיא כוולארה או נמרסומה
 וגופה תני מאחורי ידו הרל עיקור נמור דכשמתחיל להתך מעט מפיל הכובד
 שיקרע כשאר פ"ס קריעה כ"ד פ"י יש לחבר כזה. (מנכ"ז מנחי') : (מ) השחט
 בשכר, והשחטים נמקומות שמקנלים שכר קלוב לשנופ ושחטים על שפרות מהקבל
 יכולים לרמות כנפלים ולומר לאו כפל דברים רדי אח לך אלל הקבל כי לנס שלמת
 שכר שחיטה ואני רק שליח וחס ישלמו הפסוק, ולגבי רדך אני שחט כהנס שא"ל
 לשלם : (מא) חייב לשלם, אבל אם נפסלה השחיטה מחמת שנגע במפרקת פסור
 משלם עיין לעיל סי' י"ח סעיף י"א : ואם נתקלקלה השחיטה מחמת נרוד הסוף
 פסור (דק), אבל בשמטה הכוכר לעיל אות כי' חייב לשלם ואם חפס יסכ יש
 פוסרין דבר אונס (מנחי'), ודוקא אם נמלאת כשפה אחר הכדיקה ואז אם הכוב
 הוא שלא שחט רוב נ"י סימנים לר"ך לשלם כמו ששוח כשרה כיון הפסול חריע
 אחרי שהכמה היתה שחטה ולא היתה יכולה לחיות אבל אם הפסול כי נגרס
 שקדם שחיטה כמו בלא נדק הסכין מקדם ונאכד אח"כ אינו משלם רק כשו
 הכמה בחי שהוא רק ספק כשרה. (דק) :

(א) שראה, ודוקא שברור לו כראייתו שנשחטו חזן אבל פ"י רוב איא להתכר
 רק אחר שינוח הדם מלונק וכמ"ס במהר"ל שכתב נפשו, ועיין לעיל סי' כ"א
 אות ג', ונדקות לא מהכי מה שרואה בשפת שחיטה כי בקל יעפס דמיונו מחמת
 זינוק הדם רק שר"ך שירגיש ע"י משמוש שנשחט כולו או רובו, ומכיון טוב יבדוק
 ניכ אחר הגרמה כי שכיח שהם מורידים הסימנים ל"ד הגוף קלת, וכתב בתשרי
 כיס י"ד ונדקות החיוב לנדוק ניכ אחר עיקור דהיינו שמיעת הסימנים. (ב)
 נעקרו, רל כעופות דשכיח כהו שמוטה שיעקרו הסימנים מהלחי ועיין לעיל סוף
 י"ל"י

י'לפו הסי לחוק הוואה אם שחוטם (ג) הרוב ואם אין (ד) חחרים לפנים
 בידוע שהם (ה) עקורים (עולת יצחק) ולפעמים הסי' וצא ררך פז וכשר דמוה
 נראה שלא היה שמוט בשעת שחיטה ולענין הערמה נראה לי אם שחט באמצע
 הצואר כמיש סי' כ' סעיף א' או סמוך לו איצ' לבדוק אחר הערמה אבל שחט
 למעלה או למטה פשיטא דצריך בדיקה:

(ב) אם (ו) לא בדק אם שחט הרוב היו ספק נבילה דאורי' דכתי' בחוקת
 איסורא דרבנן הרוב שחיטה וא"א להוציאה מחוקתה מספק (ז) ו"א דאניה אלא
 לענין עיקר כשר בדעבד דבהא סמכין (ח) רש' להחמיר ואם לא בדק
 עקורים ולענין הערמה היכא דצריך בדיקה כמיש סעיף שלפניו נ"ל דלכ"ע הנה
 ספק נבילה דאורייתא הנה ספק השנה. וכל הדברים אלו (רמב"ם) אפי' בשחט
 נ"ח וזהו הרבה:

(ג) הבדיקה הנו צריך שתהיה מד אחר השחיטה (פ"ו) ושנא יטבח מלכבוד
 אח"כ וכיש בעוף שאם לא יבדוק מד יש לחוש שנגעה רוב אחר שחיטה
 הואיל ורובו לפרכס (ט) ולקפחן אחר שחיטה ובדעבד שבדק אחר זמן
 בבמה כשרה ובעוף אם נצא שהוט כל הסי' בשר דאין לחוש כולי האי
 שנקרע על ידי פרבוס משיעוט עד הפל אבל אי ליכא כ"א רוב סי' נ"ל דאין
 להקל כ"א ברוב נדול כמו כ' שלישים ובמקום (י) הם חוקא ובפל' זה אין
 חילוק בין קנה ליתוט:

(ד) הבדקים על ידי שתחבים (יא) נמצא ררך הפה לתוך הסי' (וביא וריקח)
 תפח רחם שמאכילים נבילות לשראל דאפי' לא היה רוב הנצנה

מפה אשר

אות א': (ג) הרוב והיכא להספוק שוהה למות והיא ספק אם נשחט רוב הסימן
 יכול לקרום פור-הצואר להכניח אם נשחט הסי' ע"י שלא יספיק לשמור הספוק
 נשפת פרבוס שלא יקרע וישלים רוב הקנה ע"י קרע ואין צוה נשש לפניה
 (ד) חחרים. ולפעמים הכיח השחיטה קלר מאוד ואין יכול להחזיר הסימן מותר
 לקרום מספ' העור כדי שיחזור מעלמו ולא יעכז את השפי' דכשרואין הסינס
 המונע לחורס אין לחוש (מנהיג): והו' עקורים. אבל כשראש היטב ונדק במקום
 חיבור ורזה שהסינים מעורים עם היטב כשר אף כשלא חזרו (דעיק מנח"י דרית).
 (ו) לא נדק. ואם השחט נסתפק אם נדק או לא יש להכשיר (מסריח דרית).
 (ז) ו"א וכו' דעם תחוס, (ח) רש' להחמיר. לענין אוחו ואח' כנו שאין לשחוט
 אחריו משום דלשיעת תחוס' שרי מדאורייתא. וגם לכסות נליע (תברש): (ט) ולקפוח.
 בידו או שקשרו פד שמת (תברש דיק): (י) הי"ט. ולכן אם הכי שלישים הם נ"כ
 מקומות ע"י לירוף חמור דהו' כ"י קולי כהסי' דלא מקיליין (דיק): (יא) נצנה
 דרך הספה. נראה כי אחת שבדקים כגולה סוגרים דכל שלא נחתך רוב הסי'
 כגולה אינה יולאת ממקום חתך הסי' לצד חוץ ואין זו סוכחה (פרי מואר):